

Դանիելի Գիրքը — Հարյուր Տասնվեցերորդ

Վրեժխնդրության օրերի բացահայտումը. մարգարեական քննություն
Երեմիայի նախագգուշացման և վերջին սերնդի մասին

Jeff Pippenger

2024-03-04

Նախորդ հոդվածում մենք քննում էինք Երեմիայի հիսուներորդ գլուխը և այն հատվածը, որտեղ խոսվում է Բաբելոնի վրա եկող դատաստանի մասին, որը սկսվում է Միացյալ Նահանգներում շուտով եկելիք կիրականօրյա օրենքից և ավարտվում Աստծո բարկությամբ: Գործադիր դատաստանը Տիրոջ վրեժխնդրության օրն է, որը ներկայացված էր Երուսաղեմի կործանմամբ մ.թ. 70 թվականին: Երուսաղեմի կործանումը, որ մ.թ. 70 թվականին իրականացրեց Հռոմը, նախապատկերված էր Երուսաղեմի այն կործանմամբ, որն իրականացրեց Նաբուգոդոնոսորը: Միասին դրանք տվեցին երկու վկաներ Տյուրոսի պոռնիկի Գործադիր դատաստանի մասին, որը նաև Հայտնության տասնյոթերորդ գլխի պոռնիկն է:

Երեմիան մեզ տեղեկացնում է, որ երբ Տիրոջ վրեժը իրագործվի արդի Բաբելոնի վրա՝ սկսվելով շուտով եկելիք կիրականօրյա օրենքով, ապա «Այն օրերին և այն ժամանակ, ասում է Տերը, Իսրայելի անօրենությունը պիտի փնտրվի, և պիտի չլինի, և Հուդայի մեղքերը՝ և պիտի չգտնվեն, որովհետև պիտի ներեմ նրանց, որոնց ես պահպանում եմ»: Այն օրերին հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումն արդեն իսկ կատարված կլինի:

«Ի՞նչ եք անում, եղբայրներ՝ ր, պատրաստության այս մեծ գործում: Նրանք, ովքեր միավորվում են աշխարհի հետ, ընդունում են աշխարհիկ կաղապարը և պատրաստվում գազանի նշանին: Իսկ նրանք, ովքեր անվստահ են իրենց անձի հանդեպ, ովքեր խոնարհվում են Աստծո առաջ և ճշմարտությանը հնազանդվելով մաքրում են իրենց հոգիները, նրանք ընդունում են երկնային կաղապարը և պատրաստվում Աստծո կնիքին իրենց ճակատների վրա: Երբ հրովարտակը հրապարակվի և դրոշմը դրվի, նրանց բնավորությունը հավիտյան կմնա մաքուր և անբիծ»: Վկայություններ, հ. 5, էջ 216:

Կատարողական դատաստանը սկսվում է Հայտնության տասնյոթերորդ գլխի երկրորդ ձայնով, որը տղամարդկանց ու կանանց կոչ է անում փախչել Բաբելոնից, և Երեմիան ասում է. «Նրանց օրը հասել է, նրանց այցելության ժամանակը: Բաբելոնի երկրից փախչողների և ազատվածների ձայնը՝ Սիոնում հայտնելու համար Տիրոջ՝ մեր Աստծու վրեժխնդրությունը, նրա տաճարի վրեժխնդրությունը: Հավաքեցե՛ք նետաձիգներին Բաբելոնի դեմ. բոլորդ, որ աղեղ եք ձգում, բանակ դրե՛ք նրա շուրջբոլորը. թող ոչ մեկը նրանից չփախչի. հատուցե՛ք նրան իր գործի համեմատ. ինչպես որ նա արել է, այնպես էլ արե՛ք նրան»: Նրա դատաստանն իրականացվում է «նետաձիգների» միջոցով: Սուրբ Գրքում նետաձիգի մասին առաջին հիշատակությունը վերաբերում է Իսմայելին:

Եվ Աստված լսեց պատանու ձայնը. և Աստծու հրեշտակը երկնքից կանչեց Ագարին ու ասաց նրան. «Ի՞նչ է պատահել քեզ, Ագար. մի՛ վախեցիր, որովհետև Աստված լսել

է պատանու ձայնը այնտեղ, ուր նա է: Վե՛ր կաց, բարձրացրո՛ւ պատանուն և բռնի՛ր նրան քո ձեռքով, որովհետև ես նրան մեծ ազգ պիտի դարձնեմ»: Եվ Աստված բացեց նրա աչքերը, և նա տեսավ ջրի մի աղբյուր. և գնաց, ջրով լցրեց տիկը և խմեցրեց պատանուն: Եվ Աստված պատանու հետ էր. և նա աճեց, բնակվեց անապատում և դարձավ աղեղնաձիգ: Ծննդոց 21:17–20.

Հայտնություն տասնմեկերորդ գլխի «մեծ երկրաշարժի ժամը» մատնանշում է Հռոմի պոռնիկի դեմ գործադիր դատաստանի սկիզբը, որը սկսվում է Միացյալ Նահանգներում շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքով: Այդ «Ժամին» «երրորդ վայր շուտով գալիս է: Եվ յոթներորդ հրեշտակը փող հնչեցրեց»: Երրորդ վայր յոթներորդ փողն է: Իսլամի աղեղնաձիգներն են գործադրվում՝ Նրա դատաստանը բերելու նրանց վրա, ովքեր պարտադրում են պապական իշխանության նշանը (կիրակնօրյա երկրպագություն) և հալածում նրանց, ովքեր պահում են Աստծու իշխանության նշանը (շաբաթօրյա երկրպագություն):

Ղուկասի քսանմեկերորդ գլխում Հիսուսը, պատասխանելով աշակերտների հարցերին Երուսաղեմի և տաճարի կործանման վերաբերյալ, ներկայացնում է պատմական մի շարադրանք, որը միաժամանակ ներկայացնում է նաև վերջին օրերի պատմությունը: Նա հիշատակում է «վրեժխնդրության օրերը», որոնք որպես Մեսիա Նրա ծառայության էական մարգարեական հատկանիշն էին, և որոնք Նա մատնանշեց Իր ծառայության սկզբնական հռչակման մեջ՝ Նազարեթի ժողովարանում Եսայիա մարգարեից ընթերցելով: Նազարեթում արված այդ հռչակումը և Եսայիայից վերցված այդ հատվածը ներկայացնում էին ոչ միայն Նրա ծառայությունը, այլև Նրա աշակերտների պատգամը, և առավել որոշակի՝ հարյուր քառասունչորս հազարի շարժման գործն ու ծառայությունը:

Տեր Աստծու Հոգին ինձ վրա է, որովհետև Տերն օծել է ինձ՝ ավետիս քարոզելու հեղեղին. ինձ ուղարկել է՝ բժշկելու սրտով կոտրվածներին, գերիներին ազատություն հռչակելու և կապալներին՝ բանտի բացվելը. հռչակելու Տիրոջ ընդունելի տարին և մեր Աստծու վրեժխնդրության օրը. մխիթարելու բոլոր սգավորներին. Միոնում սգավորների համար սահմանելու, նրանց մոխրի փոխարեն պսակ տալու, սգի փոխարեն՝ ուրախության յուղ, տրտմության հոգու փոխարեն՝ գովաբանության հանդերձ, որպեսզի նրանք կոչվեն արդարության ծառեր, Տիրոջ տնկարկը, որպեսզի Նա փառավորվի: Եվ նրանք պիտի շինեն հին ավերակները, պիտի կանգնեցնեն նախկին ամայությունները և պիտի նորոգեն ավերված քաղաքները՝ շատ սերունդների ամայությունները: Եվ օտարները պիտի կանգնեն ու արածեցնեն ձեր հոտերը, և այլազգիների որդիները պիտի լինեն ձեր հողագործներն ու ձեր այգեգործները: Իսկ դուք պիտի կոչվեք Տիրոջ Քահանաներ. մարդիկ ձեզ պիտի անվանեն մեր Աստծու Սպասավորներ. հեթանոսների հաքսությունը պիտի ուտեք, և նրանց փառքով պիտի պարծենաք: Ձեր ամոթի փոխարեն կրկնակի պիտի ունենաք, և խայտառակության փոխարեն նրանք պիտի ցնծան իրենց բաժնի համար. ուստի իրենց երկրում կրկնակի պիտի ժառանգեն, հավիտենական ուրախություն պիտի լինի նրանցը: Որովհետև Ես՝ Տերս, սիրում եմ արդար դատաստանը, ատում եմ կողոպուտը ողջակեզի համար, և նրանց գործը

Ճշմարտությամբ պիտի ուղղեմ, և նրանց հետ հավիտենական ուխտ պիտի կնքեմ: Եվ նրանց սերունդը հայտնի պիտի լինի հեթանոսների մեջ, և նրանց շառավիղը՝ ժողովուրդների մեջ. բոլոր նրանք, որ տեսնեն նրանց, պիտի ճանաչեն նրանց, որ նրանք այն սերունդն են, որին Տերը օրհնել է: Ես մեծապես պիտի ցնծամ Տիրոջով, հոգիս պիտի ուրախանա իմ Աստծու մեջ, որովհետև Նա ինձ հազցրել է փրկության հանդերձները, ծածկել է ինձ արդարության պատմուճանով, ինչպես որ փեսան զարդարվում է պսակով, և ինչպես հարսը զարդարվում է իր գոհարներով: Որովհետև ինչպես երկիրը բուսեցնում է իր ծիլը, և ինչպես պարտեզը աճեցնում է իր մեջ ցանվածը, այնպես էլ Տեր Աստվածը արդարությունն ու գովաբանությունը պիտի բուսեցնի բոլոր ազգերի առաջ: Եսայիա 61:1-11:

Եզեկիելի իններորդ գլխում կնքված հարյուր քառասունչորս հազարը նրանք են, ովքեր սգում են եկեղեցու և աշխարհի մեջ եղած մեղքերի վրա: «Տիրոջ ընդունելի տարին և մեր Աստծու վրեժխնդրության օրը» այն ժամանակն է, երբ Միոնում սգացողները մխիթարվում են և դառնում են «արդարության ծառեր», որպեսզի «փառավորեն Տիրոջը»: Նրանք փառավորում են Տիրոջը, որովհետև «այն օրերին և այն ժամանակ, ասում է Տերը, պիտի որոնվի Իսրայելի անօրենությունը, և այն չի գտնվի»: Սգացողները նրանք են, որ կնքվել են, և նրանք են, որ «պիտի շինեն հին ավերակները», որոնք «պիտի կանգնեցնեն նախկին ամայությունները», և որոնք «պիտի նորոգեն ամայի քաղաքները՝ բազմաթիվ սերունդների ավերակները»: Նրանք «Տիրոջ քահանաներ պիտի կոչվեն», և մարդիկ նրանց «մեր Աստծու պաշտոնյաներ» պիտի անվանեն:

Հարյուր քառասունչորս հազարի արդարությունը պետք է «ծլի բոլոր ազգերի առաջ», երբ նրանք մեծ երկրաշարժի ժամին որպես դրոշակ բարձրացվեն: Նրանց արդարությունը առաջ է բերվում աստիճանաբար, որովհետև «ինչպես երկիրը բուսցնում է իր ծիլը, և ինչպես պարտեզը բուսցնում է իր մեջ սերմված բաները, այնպես էլ Տեր Աստվածը կպատճառի, որ արդարությունն ու գովքը ծլին»: Հարյուր քառասունչորս հազարի կնիքադրումը սկսվեց վերջին անձրևի գալստյամբ՝ 2001 թվականի սեպտեմբերի 1-ին: Այդ ժամանակ էր, որ երկրի ծիլերը երևան բերվեցին: Եսայիան նույնացնում է, թե երբ են ծիլերը բուսնում:

Չափով, երբ այն դուրս է արձակվում, Դու նրա հետ վիճում ես. Նա զսպում է Իր սաստիկ քամին արևելյան քամու օրը: Ուստի այսպիսով Հակոբի անօրենությունը պիտի քավվի, և այս է նրա մեղքը վերացնելու ամբողջ պտուղը, երբ նա զոհասեղանի բոլոր քարերը դարձնի խճաքարերի պես՝ փշրված ու բեկված. պուրակներն ու կուռքերը կանգուն չեն մնա: Եսայիա 27:8, 9.

Նրա «խիստ քամի» հանդիսացող «արևելյան քամու օրը», որը Նա «զսպում է», բողբոջների «արձակումը» կսկսվի, երբ անձրևը «չափված» լինի: «Զսպում է» նշանակում է՝ կասեցված է: Երբ Հայտնության յոթերորդ գլխի չորս հրեշտակների կողմից չորս քամիները կասեցվում են, սկսվում է հարյուր քառասունչորս հազարների կնքումը: Այդ ժամանակ վերջին անձրևը սկսում է չափավոր «ցողել», որովհետև խոսքում «չափ» բառը նշանակում է չափավորություն: Հարյուր քառասունչորս հազարների կնքման ժամանակաշրջանի սկզբում վերջին անձրևը չափված է, իսկ ժամանակաշրջանի

վերջում՝ անչափ:

«Աստծո Հոգու մեծ թափումը, որը Նրա փառքով լուսավորում է ամբողջ երկիրը, չի գա, մինչև որ չլինի լուսավորված ժողովուրդ, որ փորձառությամբ գիտե, թե ինչ է նշանակում Աստծո հետ միասին գործակից լինել: Երբ մենք ունենանք ամբողջական, սրտանց նվիրվածություն Քրիստոսի ծառայությանը, Աստված այդ փաստը կճանաչի Իր Հոգու անչափելի թափմամբ. բայց դա չի լինի, քանի դեռ եկեղեցու մեծագույն մասը Աստծո հետ միասին գործակիցներ չեն: Աստված չի կարող թափել Իր Հոգին, երբ եսասիրությունն ու անձնահաճությունը այնքան ակնհայտ են, երբ տիրում է այնպիսի ոգի, որը, եթե բառերի վերածվեր, կարտահայտեր Կայենի այն պատասխանը.— «Մի՞թե ես իմ եղբոր պահապանն եմ»: Եթե այս ժամանակի ճշմարտությունը, եթե ամեն կողմից խտացող այն նշանները, որոնք վկայում են, որ ամեն բանի վախճանը մոտ է, բավարար չեն արթնացնելու ճշմարտությունը ճանաչելու հավակնություն ունեցող մարդկանց նիքիող եռանդը, ապա այս հոգիներին կհասնի այն խավարը, որ համեմատական կլինի այն լույսին, որ փայլել է նրանց վրա: Նրանց անտարբերության համար չկա նույնիսկ արդարացման տեսք, որ նրանք կարողանան Աստծուն ներկայացնել վերջին հաշվեհարդարի մեծ օրը: Նրանք ոչ մի պատճառ չեն ունենա բերելու, թե ինչու չապրեցին, չընթացան և չգործեցին Աստծո խոսքի սրբազան ճշմարտության լույսի մեջ և այդպիսով, իրենց վարքով, իրենց կարեկցությամբ և իրենց նախանձախնդրությամբ, մեղքով խավարած աշխարհին չհայտնեցին, որ ավետարանի գործությունն ու իրականությունը չէին կարող վիճարկվել»: Review and Herald, July 21, 1896.

Վերջին անձրևի և հարյուր քառասունչորս հազարների կնքման փորձության ժամանակաշրջանը սկսվում է Մուրբ Հոգու հեղման չափմամբ, որովհետև ցորենն ու որոմը հասել են հնձքի ժամանակին: Անձրևը երկու դասերին էլ բերում է հասունության, ապա փորձության ժամանակաշրջանի ավարտին ցորենն ու որոմը բաժանվում են, և այն ժամանակ ցորենը «փորձառությամբ կիմանա, թե ինչ է նշանակում Աստծու հետ միասին մշակ լինել»: Այն ժամանակ նրանք «Քրիստոսի ծառայությանը կունենան ամբողջական, լիասիրտ նվիրում, և Աստված այդ փաստը կճանաչի Իր Հոգու անչափ հեղմամբ»:

«Կոպիտ արևելյան քամու օրը» եկավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, և սկսվեց Ամբակումի վիճաբանությունը կեղծ խաղաղության և ապահովության լուրի վերաբերյալ, որը հակադրվում էր վերջին անձրևի լուրին, այսինքն՝ այն լուրին, որ նույնացնում է Աստծո վրեժխնդրության օրը: Այդ պահին բույսերը՝ թե՛ ցորենը, թե՛ որոմները, սկսեցին բողբոջել և բերել այն պտուղը, որը պիտի հայտնաբերեին շուտով գալիք կիրակնօրյա օրենքի դատաստանի ժամանակ:

«Կրկին, այս առակները սովորեցնում են, որ դատաստանից հետո այլևս փորձության ժամանակ չպետք է լինի: Երբ ավետարանի գործն ավարտվում է, անմիջապես հաջորդում է բարիի և չարի բաժանումը, և յուրաքանչյուր դասի ճակատագիրը հավիտյան հաստատվում է»: Christ's Object Lessons, 123.

Մի դասը խոնարհվում է արեգակին Եզեկիելի ութերորդ գլխում, իսկ մյուսը ստանում է Աստծո կնիքը Եզեկիելի իններորդ գլխում: Ղուկասի քսանմեկերորդ գլխում Քրիստոսը ճանաչեցնում է հարյուր քառասունչորս հազարին, և Նա առաջ է դնում մի նշան, որը մատնանշում է երկրի պատմության վերջին սերունդը: Նա ցույց տվեց այն նշանը, որը քրիստոնյաները պետք է ճանաչեն, որպեսզի փախչեն Երուսաղեմի կործանումից:

Եվ երբ տեսնեք Երուսաղեմը զորքերով շրջապատված, այնժամ իմացե՛ք, որ նրա ամայացումը մոտ է: Այնժամ Հուդայիայում եղողները թող փախչեն լեռները, և նրա մեջ եղողները թող դուրս գան, իսկ գավառներում եղողները թող այնտեղ չմտնեն: Որովհետև սրանք վրեժխնդրության օրերն են, որպեսզի գրված բոլոր բաները կատարվեն: Ղուկաս 21:20–22.

Հիսուսը «տող առ տող» մատնանշեց նշանի ևս մարգարեական հատկանիշներ, որովհետև Նրա խոսքերը արձանագրված են ոչ միայն Ղուկասի, այլև Մատթեոսի և Մարկոսի կողմից:

Եվ արքայության այս ավետարանը կքարոզվի ամբողջ աշխարհում՝ որպես վկայություն բոլոր ազգերին, և ապա վերջը կգա: Ուրեմն, երբ տեսնեք Դանիել մարգարեի միջոցով ասված ամայացման պոթությունը կանգնած սուրբ տեղում, (ով որ կարդում է, թող հասկանա,) այն ժամանակ Հրեաստանում եղողները թող փախչեն լեռները: Մատթեոս 24:14–16.

Եվ ավետարանը նախ պետք է քարոզվի բոլոր ազգերին: Բայց երբ ձեզ տանեն և մատնեն, նախապես մի՛ մտահոգվեք, թե ինչ պիտի խոսեք, և մի՛ նախախորհեք. այլ ինչ որ ձեզ տրվի այդ ժամին, այն խոսեցե՛ք. որովհետև ոչ թե դուք եք խոսողները, այլ՝ Սուրբ Հոգին: Այն ժամանակ եղբայրը եղբորը մահվան կմատի, և հայրը՝ որդուն. և որդիները կընդդիմանան իրենց ծնողներին ու նրանց մահվան կմատնեն: Եվ իմ անվան համար բոլորից ատված պիտի լինեք. բայց ով մինչև վերջ համբերի, նա կփրկվի: Բայց երբ տեսնեք Դանիել մարգարեի ասած ամայացման պոթությունը կանգնած այնտեղ, ուր չպետք է, (ով կարդում է, թող հասկանա,) այն ժամանակ Հրեաստանում եղողները թող փախչեն լեռները: Մարկոս 13:10–14.

Մինչև վերջին յոթ պատուհասները, որոնք «վրեժխնդրության օրերի» վերջնական և կատարյալ իրականացումն են երկու դասակարգերի վրա, Աստծո արքայության ավետարանը պետք է քարոզվի և հռչակվի բոլոր ազգերի մեջ: Ավետարանի պատգամը տրվում է ազգերին Միացյալ Նահանգներում շուտով գալու ենթակա կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, երբ հարյուր քառասունչորս հազարը բարձրացվում են որպես դրոշ: «Վրեժխնդրության օրերը» ներկայացնում են Բաբելոնի պոռնիկի Գործադիր Դատաստանի ժամանակաշրջանը, որը սկսվում է Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքով և ավարտվում, երբ Միքայելը վեր է կենում, և մարդկային փորձաշրջանը փակվում է, և Աստծո բարկությունը թափվում է վերջին յոթ պատուհասներում:

Ժամանակահատվածը այն «ժամն» է, որը նույնացնում է Մարկոսը, և «մեծ երկրաշարժի» «ժամը», և այն «ժամը», երբ տասը թագավորները համաձայնում են իրենց

յութերորդ թագավորությունը պապությանը տալ: Երբ վերջին անձը կընդունի Ավետարանը, որ հրապարակվում է բոլոր ազգերին, փորձաշրջանը կփակվի, և Աստծո բարկությունը կթափվի առանց ողորմության: Այդ ժամանակահատվածը սկսվում է այն ժամանակ, երբ Ավետարանը հռչակվում է բոլոր ազգերին, մինչ դրոշը բարձրացվում է, և ավարտվում է, երբ վերջին մարդը արձագանքում է այն Ավետարանի պատգամին, որ հռչակվում, քարոզվում և հրապարակվում է դրոշի միջոցով: Այդ ժամանակահատվածը «վրեժխնդրության օրերն» են:

Ղուկասի ավետարանի քսանմեկերորդ գլխում Հիսուսը մատնանշում է այդ պատմական ժամանակահատվածը, քանզի Նա նույնականացնում է վերջին սերունդը, որը չի մեռնի մինչև Իր երկրորդ գալուստը: Նա նշում է մի նշան, որը ներկայացված է որպես Դանիել մարգարեի կողմից ասված պղծության գարշելիքը, որ ավերում է: Այդ նշանն այն է, երբ ավերող պղծության գարշելիքը կանգնած է «սուրբ տեղում», և երբ այն «կանգնած է այնտեղ, ուր պետք չէ», ինչը նաև այն ժամանակն է, երբ Երուսաղեմը «բանակներով շրջապատված է»:

Երբ 66 թվականին Կեստիոսի կողմից Երուսաղեմը շրջապատվեց զորքերով, Երուսաղեմի քրիստոնյաները փախան քաղաքից, և Քույր Ուայթը նշում է, որ այն կործանման ընթացքում, որն ի վերջո ավարտվեց 70 թվականին, ոչ մի քրիստոնյա չմահացավ: Կեստիոսը սկսեց պաշարումը, ապա, ըստ երևույթին անհայտ պատճառներով, նահանջեց, և քաղաքի քրիստոնյաները փախան՝ նշանի հետ կապված նախազգուշացման համաձայն: 70 թվականին Տիտոսը ավարտին հասցրեց կործանումը՝ մեկ անգամ ևս հաստատելով պաշարումը: Կեստիոսի պաշարումը այն բանի սկիզբն էր, ինչ կոչվում է Հրեա-հռոմեական առաջին պատերազմ, իսկ Տիտոսի կողմից իրականացված պաշարումն ու կործանումը Հրեա-հռոմեական առաջին պատերազմի ավարտն էին:

Ամբողջ պատմությունը տևեց երեքուկես տարի, սկսվեց և ավարտվեց պաշարմամբ, իսկ սկիզբը մի նշան էր պարունակում Աստծո ժողովրդի համար: Այդ պատմությունը Քրիստոսի կողմից նույնացվեց որպես Աստծո վրեժխնդրության օրերը, ինչը հատուկ մի տարր էր, որ Նա պետք է նշանավորեր Իր ծառայության մեջ: Այդ օրերը ներկայացնում են գործադիր դատաստանը Հռոմի պոռնիկի վրա, որը սկսվում է շուտով գալու Կիրակնօրյա օրենքով և ավարտվում, երբ մարդկային փորձության ժամանակը փակվում է: Բաբելոնի պոռնիկի գործադիր դատաստանի սկզբում հարյուր քառասունչորս հազարը բարձրացվում են որպես դրոշ, ինչը մի նշան է: Երբ Աստծո մյուս հոտը տեսնի այդ նշանը, նրանք պետք է փախչեն Բաբելոնից, որի կործանումը նախատիպավորված էր Երուսաղեմի կործանումով:

Հաջորդ հոդվածում մենք կշարունակենք դիտարկել Ղուկասի ավետարանի քսանմեկերորդ գլուխը: